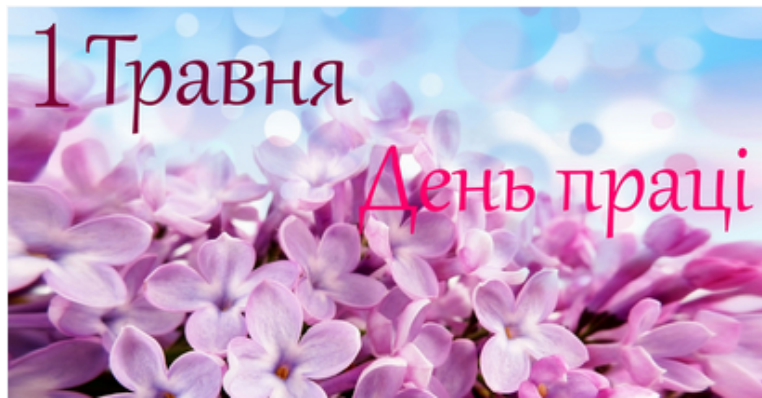

Історія свята

Святкування є знаком пам'яті про робітничі протести в Чикаго, які почалися 1 травня 1886 року. Того дня сотні тисяч робітників найбільших промислових центрів США вимагали впровадження 8-годинного робочого дня. Протести тривали й у наступні дні. 4 травня на площі Геймаркет невідомі кинули бомбу в лави поліцейських. Загинуло 7, постраждали ще до 50 поліцейських.

Хоча головною причиною перших страйків у країні була мізерна заробітна плата, вимогами робітників були також питання коротшого робочого дня та право на створення робітничих організацій. Згодом, в умовах зростання тривалості робочого дня (іноді досягала 15—20 год. на день), вимога його скорочення стала визначальною.

Страйки 1877 року, в яких брали участь десятки тисяч залізничників і металургів були придушені владою. Проте вже на початку 1880-х років вони розгорнулися з новою силою, при цьому мали здебільшого мирний характер.

1886 року кількість робітників, що безпосередньо брали участь у боротьбі за 8-годинний робочий день, досягла 500 тисяч. Центром руху за скорочення робочого дня був Чикаго. 1 травня того року до протестів трудівників Чикаго приєдналися робітники Нью-Йорка, Балтимора, Вашингтона, Мілвокі, Цинциннаті, Пітсбурга, Детройта тощо. Проте демонстрацію зірвали працедавці та представники влади, які сподівалися

приглушити робітничий рух, знищивши його лідерів. Цей день став апогеєм боротьби за 8-годинний робочий день.

В 1888 році з'їзд Американської федерації праці у Сент-Луїсі оголосив 1 травня Днем загальнонаціональної боротьби за права робітників.

14 липня 1889 року — на II (Паризькому) конгресі II Інтернаціоналу після доповіді американських делегатів про робітничий рух у США було ухвалено рішення про організацію «інтернаціональної демонстрації, коли у всіх країнах і містах в один визначений день маси трудівників вийдуть на вулиці з вимогою офіційного скорочення робочого дня до 8 годин». Днем для проведення демонстрації було обрано 1 травня (в пам'ять про травневі події 1886 року в Чикаго). В 1890 році Міжнародний день солідарності трудящих уперше відзначили в багатьох країнах світу — масовими мітингами, демонстраціями та страйками. З середини 1890-х років на травневих демонстраціях почали проголошуватися вимоги покращення життєвих умов, заклики до міжнародної солідарності й боротьби проти милітаризму та війни.

Міжнародний день праці — свято, що відзначається в 143 країнах 1 травня або у перший понеділок травня.

Україна

В Україні День робітничої солідарності вперше відзначили у Львові — 1890 року. На схід від Збруча це вперше сталося 1900 року. День Праці також був державним святом і неробочим днем в Українській Народній Республіці. У 2017 році Верховна Рада України внесла зміни до статті 73 Кодексу законів про працю України, відповідно до яких «День міжнародної солідарності трудящих» було перейменовано на «День праці».

В наш час 1 травня не декомунізували, а лишили під новим сучасним трактуванням в рамках міжнародного дня — тобто дня, встановленого міжнародною організацією з метою привернення уваги до проблеми або події, яка має загальносвітове значення. Думаю, що після ухвалення цього законопроекту, 1 травня, як День праці, будуть обговорювати проблеми,

пов'язані з працевлаштуванням наших громадян, особливостями їх роботи в Україні та за кордоном.